

ΙΠΠΟΤΗΣ

ΚΑΙ Η
ΝΥΧΤΟΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

RACHEL GILLIG

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο ιππότης και η νυχτοπεταλούδα (Βιβλίο 1)**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The knight and the moth

Από τις Εκδόσεις Orbit, an imprint of Hachette Book Group, Inc., Νέα Υόρκη 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rachel Gillig

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλενα Γιαννακούλα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΧΑΡΤΗΣ: Tim Paul

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lisa Marie Pompilio

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Blake Morrow

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Rachel Gillig, 2025

© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc. 2025

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2026

ISBN 978-618-01-6624-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

RACHEL GILLIG

Ο
ΙΠΠΟΤΗΣ
ΚΑΙ Η
ΝΥΧΤΟΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μετάφραση: Έλενα Γιαννακούλα

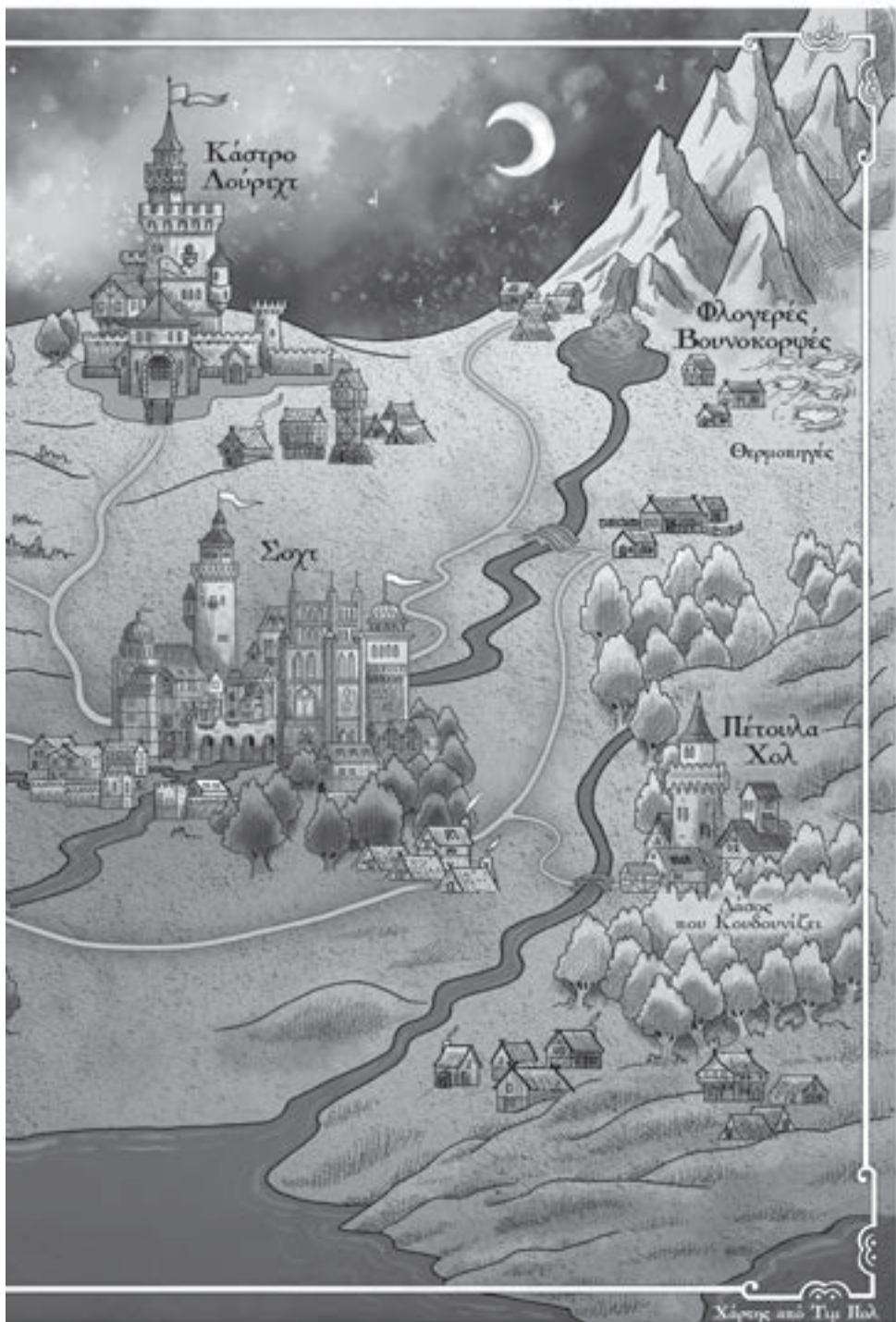

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΣΤΟΟΥΝΓΟΥΟΤΕΡ

Καθεδρικός Ναός
του Αλάνγκ

Παρεκκλήσι
του Κούλσκον

Οι Γκρεμφοί του Μπελντίν

ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΑΣΛΙΝΓΚ

— έρεις αυτή την ιστορία, Βαρθολομαίε, παρόλο που δεν τη
— θυμάσαι. Θα σου τη διηγηθώ όσο καλύτερα μπορώ και υπόσχομαι να είμαι ειλικρινής στην αφήγησή μου. Αν δεν είμαι ειλικρινής, σε καμία περίπτωση δεν ευθύνομαι εγώ. Το να διηγείσαι μια ιστορία σημαίνει εν μέρει ότι λες ένα ψέμα, έτσι δεν είναι;

Κάποτε, βρέθηκαν τυχαία στον ψηλότερο βραχώδη λόφο του Τράουμ, όπου ο άνεμος ψιθύριζε μια ελάσσονα μελωδία. Εκεί, οι μαργαρίτες ήταν λευκές και οι πέτρες γκριζες και έκλεβαν και οι δυο τη ζεστασιά από τα γυμνά σου πόδια.

Ένας καθεδρικός ναός χτίστηκε εκεί, και εσύ, μικρός σαν έντομο, διέσχισε στις μύτες των ποδιών σου τον πρόναο και έφτασες στο τέλος του κεντρικού κλίτους. Το αίμα λέκιαζε τα χείλη σου, και έπεσες μέσα στην πηγή που ανάβλυζε από εκείνη την αρχαία πέτρα πάνω στο ιερό. Όταν σήκωσες το βλέμμα σου στο παράθυρο με το ρόδο, το φως φιλούσε το βιτρό. Η τέχνη σου ήταν η υπακοή. Έλεγες τα ονόματα των θεών και πώς διαβάζεις τα σημάδια τους. Έμαθες πώς να ονειρεύεσαι—

Και πώς να πνίγεσαι.

Λυπάμαι. Ούτε κι εγώ θέλω να επαναλάβω αυτό το μέρος της ιστορίας, Βαρθολομαίε. Αλλά συχνά αναρωτιέμαι...

Θα μπορούσαν να συμβούν τα υπόλοιπα χωρίς αυτό;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΕΞΙ ΚΟΡΕΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΕΝΑΝ ΤΟΙΧΟ

Το παράξενο γκαργκόιλ, που μιλούσε κυρίως με παραβολές, έσυρε τα πόδια του στη σκοτεινή γωνιά του περιώου. Εκεί, κρεμασμένος ανάμεσα σε σιδερένια κηροπήγια, ένας ιστός αράχνης κρατούσε αιχμάλωτη μια μύγα.

«Δεν έχει σταματημό αυτό το βουητό». Το γκαργκόιλ κούνησε ένα δάχτυλο από ασβεστόλιθο στη μύγα, με την τραχιά φωνή του να αντηχεί στον καθεδρικό ναό. «Καλά να πάθεις. Να σ' το είχα πει μια φορά, σ' το έχω πει χίλιες φορές, πρόσεχε πού πας. Τώρα» –έσκυψε κοντά και κοίταξε τον ιστό–, «μείνε ακίνητη. Θα σε βγάλω από αυτή την παγίδα».

Δεν την έβγαλε. Συνέχισε, κάνοντας κήρυγμα στο καημένο έντομο για τους κινδύνους της πτήσης. Αν η μύγα ήταν ικανή να σκεφτεί λογικά, ίσως προτιμούσε να πεθάνει στον ιστό μιας αράχνης παρά να γίνει αντικείμενο της προσοχής του συγκεκριμένου γκαργκόιλ. Όμως, η μύγα δεν μπορούσε να μιλήσει και έτσι δεν εξέφρασε κανένα παράπονο. Απλώς συνέχισε να ζουζουνίζει, και το γκαργκόιλ συνέχισε να μιλάει.

Και έτσι μπόρεσα να ξεγλιστρήσω από το στασίδι που ξεσκόνιζα για να δω τον βασιλιά να ανεβαίνει τον λόφο.

Έτρεξα στο κεντρικό κλίτος, με τα γυμνά μου πόδια να χτυπούν την πέτρα, μετά βγήκα από τον καθεδρικό ναό και με πολιόρκησε το ηλιοβασίλεμα, με το φως του να φιλτράρεται μέσα από το αραχνοϋφαντο πέπλο που φορούσα γύρω από τα μάτια μου.

Η χαλκικόστρωτη αυλή ήταν άδεια, οι ώρες επισκεπτηρίου είχαν τελειώσει. Οι μόνες μορφές που υπήρχαν ήταν πέντε αγάλματα από ασβεστόλιθο. Πέντε απρόσωπες μορφές που φορούσαν κουκούλες. Είχαν ύψος σχεδόν δέκα πιθαμές, με τα αρχαία τους χέρια ανοιχτά σαν να σε προσκαλούσαν. Και οι πέντε ήταν πανομοιότυπες εκτός από το αριστερό τους χέρι – το καθένα κρατούσε ένα ξεχωριστό πέτρινο αντικείμενο. Το ένα άγαλμα κρατούσε ένα νόμισμα, το άλλο ένα μελανοδοχείο. Ένα έφερε ένα κουπί, ένα άλλο ένα κουδούνι και το τελευταίο ένα σφοντύλι.

Περιπλανήθηκα ανάμεσα στα αγάλματα στις μύτες των ποδιών, κυριευμένη από τον διάχυτο φόβο ότι θα τα εξόργιζα αν τριγυρνούσα κάνοντας πολλή φασαρία. Αλλά ήταν απλώς πέτρες, που δεν πρόσφεραν ούτε οργή ούτε αγάπη. Παρ' όλα αυτά, με παρακολουθούσαν μέσα από το σκοτάδι των κουκούλων τους σαν ακίνητα αρπακτικά. Τα ένιωθα, ακριβώς όπως ένιωθα το βλέμμα του Καθηδρικού Ναού του Άσλινγκ – με τα μάτια του από βιτρό–, σιωπηλά, αρχαία και αποδοκιμαστικά, στην πλάτη μου.

Προχώρησα πιο γρήγορα.

Η αυλή έδωσε τη θέση της στο γρασίδι και η πέτρα αντικαταστάθηκε από έναν οπωρώνα με ροζιασμένα οπωροφόρα δέντρα. Ήταν το τέλος του καλοκαιριού και τα κατακόκκινα μήλα κρέμονταν σε συστάδες. Σήκωσα ένα χέρι πάνω από το κεφάλι μου και άρπαξα ένα από το κλαδί του χωρίς να σταμα-

τήσω να προχωράω. Όταν διέσχισα τον οπωρώνα, ένας μακρύς πέτρινος τοίχος βρισκόταν μπροστά μου. Πάνω του...

Περίμεναν πέντε κόρες.

Φορούσαν το ίδιο ανοιχτόχρωμο ύφασμα μ' εμένα, τα μάτια τους καλύπτονταν από το ίδιο αραχνοῦφαντο ύφασμα. Καθισμένες ψηλά πάνω σε παλιές πέτρες, λουσμένες στο φως του ηλιοβασιλέματος, ο άνεμος κουνούσε τα φορέματά τους. Έμοιαζαν με πέντε σημαίες ανακωχής, εκεί πάνω στον τοίχο.

Σαν να αισθάνθηκαν το τελευταίο τους ταίρι, οι γυναίκες γύρισαν καθώς πλησίαζα. Η ψηλότερη, που με είχε χαιρετήσει από τις πόρτες του καθεδρικού ναού και είχε πει περιφρονητικά: «Είναι ο αναθεματισμένος βασιλιάς!» έφερε τα χέρια της γύρω από το στόμα της και φώναξε: «Βιάσου!»

Έβαλα το μήλο ανάμεσα στα δόντια μου και πίεσα τα γεμάτα κάλους δάχτυλά μου πάνω σε παλιές πέτρες. Δώδεκα पिθαμές ψηλός και γεμάτος λειχήνες, ο τοίχος ήταν δύσκολο να τον σκαρφαλώσεις. Όμως, σχεδόν δέκα χρόνια μπορούν να μετατρέψουν τον καθένα σε αυθεντία – οι πέτρες ήταν ένας γνώριμος αντίπαλος.

Σκαρφάλωσα. Οι γυναίκες μού έκαναν χώρο, κι εγώ σήκωσα το ένα πόδι μου και καβάλησα τον τοίχο. «Είσαι σίγουρη ότι είναι αυτός;»

Η Δύο –δεν ήξερα το όνομά της, μόνο τον αριθμό της–, ψηλή και αγέλαστη, έδειξε με το δάχτυλο τον ορίζοντα. «Είδα μοβ λάβαρα πέρα από αυτόν τον γκρεμό. Το ορκίζομαι στη μητέρα μου».

«Μπορεί να σήμαινε κάτι περισσότερο αν είχες μητέρα», ψέλλισε η Τρία.

«Περίμενε μια στιγμή», είπε η Δύο, με τη σπονδυλική στήλη ίσια σαν να κατάπιε σκουπόξυλο. «Θα δεις πως έχω δίκιο».

Δίπλα μου, η Πέντε έδιωξε τα πορτοκαλιά μαλλιά της από

το πρόσωπό της. Ο άνεμος τα έσπρωξε πίσω. «Θα το μοιραστείς;» είπε, γνέφοντας στο μήλο μου.

Της πρόσφερα το φρούτο. «Δεν είναι πολύ γλυκό».

«Μπλιαχ». Έκανε μια γκριμάτσα και πέταξε το μήλο στον τοίχο. Έπεσε με θόρυβο στην άκρη του δρόμου – μια κόκκινη καρφίτσα ανάμεσα στην πρασινάδα. «Πώς μπορείς και το τρως αυτό;»

«Υποθέτω ότι δε θα το μάθουμε ποτέ».

Από την άλλη πλευρά μου, η Τέσσερα στριφογύριζε μια χούφτα άγριες μαύρες μπούκλες. Ακούμπησε ένα χέρι στον ώμο μου και τα βλέμματά μας συναντήθηκαν. Ή τουλάχιστον υπέθεσα ότι συναντήθηκαν. Ήταν αδύνατο να καταλάβει κάποιος, με το πέπλο που κάλυπτε τα πρόσωπά τους από τα φρύδια τους μέχρι τη γέφυρα της μύτης τους, πού κοιτούσε πραγματικά κάποια από τις γυναίκες. Δεν ήξερα τα ονόματά τους και δεν ήξερα το χρώμα των ματιών τους.

Δεν ήξερα το χρώμα των δικών μου ματιών.

«Βρε, που να με πάρει!» Ένα χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη της Τέσσερα. «Έρχεται».

Γυρίσαμε. Εκεί, από τα ανατολικά, ξεπρόβαλαν μέσα από πράσινους λοφίσκους...

Μοβ λάβαρα.

Μισόκλεισα τα μάτια μου. Το να βλέπω μέσα από το πέπλο μου ήταν σαν να κοιτάζω μέσα από τον ατμό ενός τσαγερού. Όμως, το πέτρινο ύψωμα πάνω στον οποίο βρισκόταν ο καθεδρικός ναός ήταν τόσο ψηλό και οι λόφοι του Τράουμ τόσο απέραντοι και ο αέρας τόσο καθαρός, που δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω τις λεπτομέρειες της πομπής του βασιλιά Κάστορ τη στιγμή που οι λόφοι την αποκάλυψαν.

Υπήρχαν σχεδόν δύο ντουζίνες από αυτούς – λαβαροφόροι, ιπποκόμοι και ιππότες. Τι μεγαλειώδες θέαμα παρουσίαζαν. Το φως της ημέρας χόρευε πάνω στις πανοπλίες τους και

ο άνεμος παράσερνε τη βοή τους, που αντηχούσε πάνω από το πέτρινο ύψωμα, παραμορφώνοντας τα λόγια τους σε μια ψεύτικη μετάφραση. Ακόμα και από μακριά μπορούσα να δω ποιος ήταν ο βασιλιάς Μπένεντικτ Κάστορ. Η πανοπλία του δεν ήταν το ίδιο ασημένιο σίδερο με των ιπποτών του, αλλά επίχρυση, σαν να ήταν αυτός ο ήλιος και εκείνοι μια συστάδα από μικρότερα αστέρια.

Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τον νεαρό βασιλιά.

Η πομπή κρύφτηκε πίσω από έναν βράχο στον βραχώδη λόφο. Σε δέκα λεπτά, θα περνούσε ακριβώς κάτω από τον τοίχο όπου κουρνιαζάμε σαν σπουργίτια που περιμένουν.

Η Ένα ακούμπησε το πιγούνι της. «Πολλοί ιππότες απλώς για έναν Χρησμό».

Η Τέσσερα χαμογέλασε. «Είμαστε τυχερές».

«Άκουσα ότι αυτός ο βασιλιάς είναι παιδί», είπε η Τρία με τον συνηθισμένο μονότονο τρόπο της, σαν να διάβαζε τις λέξεις αντί να τις λέει. «Ότι τρέμει την ίδια του τη σκιά. Ίσως να ήθελε προστασία στο τρομακτικό παλιό Άσλινγκ».

«Τα σπαθιά και οι πανοπλίες δε σημαίνουν τίποτα εδώ», ψιθύρισα στον άνεμο.

Οι άλλες έγνεψαν.

«Τούτου δεχθέντος—» Η μία έβαλε το χέρι της στις άμορφες πτυχές του φορέματός της και έβγαλε έξι άχυρα. «Μαζευείτε, μέγαιρες».

Αφήσαμε ένα συλλογικό βογκητό και μετατοπιστήκαμε στον τοίχο. Όταν ολοκληρώσαμε τη μετακίνηση, η Δύο στάθηκε ακριβώς μπροστά από την Ένα και τη χούφτα με τα άχυρα. Το παιχνίδι ήταν απλό.

Μην πάρεις το κοντό άχυρο.

Η Δύο εξέτασε τα άχυρα, τραβώντας ένα μακρύ άχυρο από το κέντρο. Η Ένα τράβηξε από την άκρη – άλλο ένα μακρύ άχυρο. Συνέχισαν να τραβούν μέχρι να μείνει μόνο ένα ζευγάρι

άχυρα. Έπειτα από μια παύση, ήταν η σειρά της Ένα. Τράβηξε το άχυρο–

Και χαμογέλασε. «Το κοντό άχυρο πάει σ' εσένα, Δύο».

Το πιγούνι της Δύο ήταν ψηλά καθώς κοίταζε τη σειρά μας. «Έλα εδώ, Τρία».

Οι γύροι του παιχνιδιού συνεχίστηκαν. Η Δύο νίκησε την Τρία και πήγε αυτάρεσκα να σταθεί δίπλα στην Ένα, ενώ οι υπόλοιπες τρώγαμε τα νύχια μας και περιμέναμε τη σειρά μας. Η Τρία νίκησε την Τέσσερα, και το ίδιο και η Πέντε.

Μέχρι τη στιγμή που η Τέσσερα αντιμετώπισε εμένα, την τελευταία της αντίπαλο, ήταν σφιγμένη σαν τενεκεδένιος στρατιώτης.

Ακολουθώντας έναν χορό που μόνο εμείς ξέραμε, περιστρεφόμασταν κατά μήκος του τοίχου, ενώ οι ήχοι από την πομπή του βασιλιά γίνονταν όλο και πιο δυνατοί. Η Τέσσερα, κρατώντας τα άχυρα σε μια ασφυκτική λαβή, μου έγνεψε. «Εσύ πρώτη».

Μελέτησα τις ξεφτισμένες κίτρινες άκρες και διάλεξα ένα μακρύ άχυρο.

Το ίδιο έκανε και η Τέσσερα. Τα άλογα γλιντρίζαν και οι ιππότες γελούσαν σε κοντινή απόσταση. Διάλεξα πάλι, άλλο ένα μακρύ άχυρο. Κι άλλο ένα η Τέσσερα.

«Τα τελευταία άχυρα». Η Τρία σφύριξε σιγανά. «Ανησυχείς ότι θα αισθάνεσαι πολύ άρρωστη για να φλερτάρεις, Τέσσερα;»

«Σκάσε». Η Τέσσερα κούνησε το πιγούνι της προς εμένα. «Συνέχισε».

Ήξερα τι σκεφτόταν. Αυτό που σκεφτόμασταν όλες μας. Γιατί είχαμε ξαναπαίξει το ίδιο παιχνίδι εκατό φορές.

Δε θέλω να είμαι εγώ αυτή που θα ονειρευτεί.

Ο άνεμος ανακάτεψε τα κοντοκουρεμένα ασημόξανθα μαλλιά μου, αλλά τα μάτια μου δεν άφησαν τα άχυρα. Το ευδιά-

κριτο μοτίβο στις κομματιασμένες κίτρινες άκρες τους. «Αυτό εδώ».

Όλες οι γυναίκες έσκυψαν μπροστά και τα άχυρα αποκαλύφθηκαν.

Η Δύο γέλασε. «Είσαι μια τυχερή σκύλα, Τέσσερα». Είχα διαλέξει το κοντό άχυρο.

Το γέλιο της Τέσσερα ήταν γεμάτο ανακούφιση. «Πάλι καλά, Έξι. Εσύ είσαι η αγαπημένη. Ποτέ δε χτυπιέσαι μέσα στο νερό».

Πήρα το άχυρο στη σκληρή μου παλάμη, ένα πράγμα μικρό, άσχημο και εύθραυστο, και έπειτα κάθισα στον τοίχο ακριβώς τη στιγμή που εμφανίστηκαν οι πρώτοι καβαλάρηδες της πομπής.

Ο πρώτος, πάνω σ' ένα ανοιχτόχρωμο άλογο που δεν είχε ούτε ένα χορταράκι στο πλευρό του, ήταν ο βασιλιάς.

Ο Μπένεντικτ Κάστορ δεν ήπνευε αποφασιστικά όπως είχα δει τον προκάτοχό του, τον βασιλιά Όγκουρ – γκριζα μάτια, γκριζα μαλλιά, ψυχρός και αδιάφορος. Μάλιστα, ο βασιλιάς Κάστορ φαινόταν ελαφρώς σκυφτός στη σέλα του, έτρεμε μέσα στην πανοπλία του σαν να μην είχε συνηθίσει το βάρος της, σαν μεταμφιεσμένος ιπποκόμος. Τα μάγουλά του ήταν γεμάτα και το σαγόνι του γυμνό. Αναρωτήθηκα αν χρειαζόταν καν να ξυριστεί.

«Φανταστείτε», είπε η Πέντε, «δεκαεπτά χρόνων και επιλεγμένος από τους ιππότες για να προστατεύσει την πίστη. Δεκαεπτά, και ήδη βασιλιάς».

«Να πρέπει να αποδείξει τα πάντα», ψιθύρισε η Ένα, κοιτάζοντας προς το μέρος του.

Ο βασιλιάς Κάστορ πέρασε από κάτω μας και δεν κοίταξε πάνω, αγνοώντας ότι τον παρακολουθούν. Όταν όμως η Τέσσερα αναστέναξε, ο λαβαροφόρος του βασιλιά σήκωσε το βλέμμα του. Όταν μας είδε πάνω στον τοίχο, τα μάτια του άνοιξαν

διάπλατα. Μάντισσες, σχημάτισε με τα χεῖλη του, αν και δε βγήκε κανένας ήχος. Τότε, πιο τολμηρός, φώναξε στους ιππότες πίσω του. «Έξι κόρες πάνω στον τοίχο. Μάντισσες!»

Υπήρξε ένα δυνατό σύρσιμο ποδιών – άλογα που χλιμνιζαν.

Οι ιππότες εμφανίστηκαν. Στις τάξεις τους υπήρχαν τόσο γυναίκες όσο και άντρες – όλοι με διαφορετική εμφάνιση. Κάποιοι είχαν τα χαρακτηριστικά ανοιχτόχρωμα μαλλιά των Γκρεμών του Μπελιντίν, ή τα έντονα, γεμάτα γωνίες χαρακτηριστικά εκείνων που ζούσαν κοντά στις Φλογερές Βουνοκορφές. Ένας ιππότης, με το τσεκούρι κρεμασμένο στον ώμο του, ήταν βαμμένος με κάρβουνο γύρω από τα μάτια του, χαρακτηριστικό του Δάσους που Κουδουνίζει.

«Μάντισσα», φώναξε ένας ιππότης, σηκώνοντας το προστατευτικό του κράνους του. Κοίταζε την Τέσσερα. «Όμορφη μυστικίστρια. Έχω σκοτώσει δαιμόνια – υπερασπίστηκα τους Οιωνούς και την πίστη. Προσευχήσου, για την ολόψυχη αφοσίωσή μου, δώσε μου ένα φιλί».

Περισσότεροι ιππότες τέντωσαν τον λαιμό τους, έβγαλαν τα κράνη τους, για να μας εξετάσουν πιο διεξοδικά. Κάποιοι είπαν τον κώδικα των ιπποτών ως χαιρετισμό, άλλοι πέταξαν μαργαρίτες και παρακαλούσαν –ω, πώς παρακαλούσαν– για την προσοχή μας, τα λόγια μας, τα φιλιά μας, αν και ο τοίχος ήταν πολύ ψηλός και εμείς νιώθαμε μεγαλύτερη ικανοποίηση βλέποντάς τους να εκλιπαρούν παρά προσφέροντας τα χεῖλη μας.

Έσκυψα μπροστά και προσπάθησα να δω τα μάτια τους. Η ηγουμένη και οι πέντε γυναίκες που βρισκόνταν μαζί μου πάνω στον τοίχο φορούσαν όλες πέπλα. Εκτός από τους επισκέπτες του καθεδρικού ναού, τα μόνα μάτια που έβλεπα τακτικά ανήκαν στα γκαργκόιλ. Και αυτά, φτιαγμένα από πέτρα, ήταν σαν να κοιτούσαν τον ίδιο τον καθεδρικό ναό. Εκπληκτικά να τα βλέπεις – και εντελώς άψυχα.

Οι καμπάνες άρχισαν να χτυπούν.

Η πομπή του βασιλιά λιγόστεψε, οι τελευταίοι ιππότες ίππευαν από κάτω μας. Οι Μάντισσες κινήθηκαν κατά μήκος του τοίχου με εξασκημένη ισορροπία για να ακολουθήσουν, αλλά εγώ παρέμεινα καθιστή.

Άνοιξα το χέρι μου και άφησα τα κομμάτια από το κοντό άχυρο να χορέψουν μακριά, παραδομένα σε έναν άστατο βορριά. Οι καμπάνες του καθεδρικού ναού συνέχιζαν να χτυπούν, οι ήχοι τους επίμονοι. Σηκώθηκα, προετοιμάζοντας τον εαυτό μου γι' αυτό που θα ακολουθούσε...

Ένα άλογο γλιντρινισε από κάτω.

Καθυστερώντας στον δρόμο, παρέμεινε ένας τελευταίος ιππότης. Το άλογό του είχε σταματήσει εντελώς και μασούσε με θόρυβο κάτι που είχε βρει στην πρασινάδα δίπλα στον δρόμο.

Το μήλο μου.

Ο ιππότης προσπάθησε να παροτρύνει το ζώο να προχωρήσει, αλλά το άλογο, που μούγκριζε με ικανοποίηση, είχε μια ερωτική σχέση με το μήλο. Δεν κουνήθηκε.

Κάτω από ένα ενισχυμένο κράνος ακούστηκε μια υπόκωφη σειρά από βραιοιές. Ο ιππότης ανακάθισε στη σέλα του από το βοήτο των καμπανών του καθεδρικού ναού, κλίνοντας το κεφάλι του προς τα πάνω – επιτρέποντάς μου να δω τη σκοτεινή σχισμή στο κράνος του, από την οποία παρατηρούσε τον κόσμο.

Δεν μπορούσα να δω τα μάτια του. Δεν υπήρχε τρόπος να δει τα δικά μου μέσα από το πέπλο μου. Παρ' όλα αυτά, το ένιωσα, κάπου ανάμεσα στο στομάχι και στον λαιμό μου, τη στιγμή που με εντόπισε στον τοίχο.

Οι ώμοι του τσίτωσαν. Αργά, άπλωσε το χέρι του στο κράνος του. Το έβγαλε. Υπήρχε ένα χάος από μαύρα μαλλιά. Τα απομάκρυνε από το πρόσωπό του και πήρα μια ανάσα.

Έντονα χαρακτηριστικά. Σκούρα φρύδια. Μια χαρακτηρι-

στική μύτη. Το δέρμα του ήταν μελαψό, χρυσαφένιο από τον ήλιο, αλλά δεν υπήρχε ξεστασιά στο πρόσωπό του. Το φως έπεφτε πάνω σε τρεις χρυσούς κρίκους στο δεξί του αυτί. Τα μάτια του ήταν τόσο καφετιά, που εύκολα θα μπορούσε κάποιος να τα περάσει για μαύρα.

Ούτε σε αυτά υπήρχε ξεστασιά.

Με παρακολουθούσε, με τα μάτια του να ανοίγουν διάπλατα – και αμέσως μετά να μισοκλείνουν. Αργά, το στόμα του στράβωσε σε ένα αλαζονικό χαμόγελο, με ολοφάνερο νόημα.

Τι στον διάολο κοιτάς;

Οι άλλοι ιππότες μου είχαν χαμογελάσει, αναντίρρηση, γεμάτοι δέος και ευλάβεια. Αυτός εδώ, όπως φαινόταν, δεν είχε καμία τέτοια παρόρμηση. «Ιππότη», είπα. «Η φάρα σας γίνεται θέαμα. Τόσο ταραγμένος είναι ο βασιλιάς που απαιτεί τη συνοδεία όλων των ιπποτών του για έναν Χρησμό;»

Το βλέμμα του ιππότη παρέμεινε αυστηρό. Δεν είπε τίποτα.

«Ρώτησα αν ο βασιλιάς σας–»

«Μεταξύ των δύο μας, δεν είναι το θέαμα η δική μου φάρα».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου. «Ορίστε;»

Δε μου έδωσε καμία εξήγηση, η πανοπλία του έτριξε καθώς συνέχιζε να με μετράει με εχθρικό βλέμμα.

Ίσως την πλάτη μου, δεσπόζοντας από πάνω του σαν ένα από τα καμπαναριά του καθεδρικού. «Ένας καλός ιππότης θα προτιμούσε να δαγκώσει τη γλώσσα του παρά να μιλήσει έτσι σε μια κόρη του Άσλινγκ».

Πίεσε τα χείλη του, σαν να είχα πει ένα αστείο εις βάρος μου.

Μια τραχιά φωνή φώναξε πίσω μου. «Βαρθολομαίε!»

Γύρισα απότομα. Στον οπωρώνα, που τον άγγιζε η απειλητική σκιά του καθεδρικού ναού, βρισκόταν το ίδιο παράξενο γκαργκόιλ που είχα αφήσει στο περίστωο. Μου φώναξε ξανά. «Κατέβα αμέσως, Βαρθολομαίε. Μας χρειάζονται μέσα».

Έριξα μια ματιά πίσω στον δρόμο. Ο ιππότης είχε καταφέ-

ρει να κάνει το άλογό του να κουνηθεί και ίππευε γρήγορα για να προλάβει τους υπόλοιπους.

Κοίταξα με κατσούφιασμα τη φιγούρα του που απομακρυνόταν.

«Βαρθολομαίε, λέω, με ακούς;» Το γκαργκόιλ σήκωσε ένα δάχτυλο για να με επιπλήξει. «Κατέβα κάτω αυτή τη στιγμή—»

«Σε άκουσα, σε άκουσα». Έπιασα την άκρη του τοίχου και χαμήλωσα μέχρι που τα γυμνά μου πόδια άγγιξαν το γρασίδι.

Υπήρχαν είκοσι τρία γκαργκόιλ στον Καθεδρικό Ναό του Άσλινγκ, και κανένα δεν έμοιαζε με κανένα άλλο. Κατασκευασμένα από ασβεστόλιθο, έφεραν έναν ανατριχιαστικό συνδυασμό ανθρώπινων και ζωικών χαρακτηριστικών, τα περισσότερα εφοδιασμένα με φτερά και το χάρισμα της πτήσης. Αυτό εδώ είχε ένα προεξέχον μέτωπο, κυνόδοντες, νύχια και φτερά σαν νυχτερίδα σκαλισμένα πίσω από την πλάτη του, αν και δεν το είχα δει ποτέ να πετάει γιατί, όπως φαίνεται, *οι ουρανοί είναι ανάξιοί του και θα ήταν ανεπανόρθωτη προσβολή να τον περάσουν για πουλί*.

Όμως, όσο ξεχωριστά και αν ήταν, τα γκαργκόιλ έμοιαζαν επίσης όλα μεταξύ τους. Όλα έδειχναν μια παράξενη αφοσίωση στον Καθεδρικό Ναό του Άσλινγκ, αφοσιωμένα στον λόγο και πάντα υπάκουα προς την ηγουμένη, σαν να ήταν *φτιαγμένη* από τον καθεδρικό. Γρύλιζαν, αλλά σπάνια μιλούσαν.

Κράτα το αυτό.

Πλησίασα, με τα χέρια μου απλωμένα σε ικεσία. Όταν επρόκειτο για αυτό το συγκεκριμένο γκαργκόιλ, που αποκάλυψε τους πάντες και τα πάντα Βαρθολομαίο χωρίς να υπάρχει κάποιος προφανής λόγος, ήταν καλύτερα να δείχνω μεταμέλεια. Όταν άρχιζε να κρατάει μούτρα, διαρκούσε μέρες. «Συγγνώμη», είπα. Όταν στάθηκα δίπλα του, το μέτωπό του ήταν στον ώμο μου. «Επέπληττα έναν ηλίθιο».

«Ευχάριστη ενασχόληση, όπως μου έχεις αποδείξει πολλές

φορές. Όμως, ο βασιλιάς βρίσκεται στον δρόμο του για εδώ, χωρίς καμία προειδοποίηση. Το απόλυτο θράσος των ανθρώπων». Έστρεψε το πέτρινο βλέμμα του προς τα πάνω σε ένδειξη αγανάκτησης. «Διαλέξατε μεταξύ σας ποια θα ονειρευτεί στην πηγή;»

«Εγώ».

«Πολύ ωραία». Άπλωσε το χέρι του με τα γαμφά νύχια. «Γρήγορα».

Με οδήγησε πίσω μέσα από τον ροζιασμένο οπωρώνα με τα μήλα. Περάσαμε βιαστικά από την αυλή, δίπλα από τα αγάλματα, επιστρέφοντας, σαν να μας είχε παρασύρει ένα δόλωμα, στον καθεδρικό ναό.

Η μέρα είχε παραδοθεί στη νύχτα όταν φτάσαμε στις ψηλές δρύινες πόρτες. Η ηγουμένη ήταν εκεί, περιμένοντας. Δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό της, και ούτε εκατοστό από το δέρμα της. Το πέπλο της, μια ανοιχτόχρωμη κουρτίνα που έφτανε μέχρι το πιγούνι της, κάλυπτε εντελώς το πρόσωπό της, και τα χέρια της ήταν προστατευμένα με λευκά μεταξωτά γάντια. Μονάχα οι σφιγμένες γροθιές της στα πλευρά της, ο παγερός τόνος της φωνής της, αυτά πρόδιδαν τη δυσαρέσκειά της.

«Φαίνεται πως ο βασιλιάς ήρθε για έναν απροσδόκητο Χρησμό. Μπένεντικτ Κάστορ ο Τρίτος».

Είπε το όνομά του γρήγορα, σαν κάτι πικρό που ήθελε να φτύσει. Προφανώς η ηγουμένη δεν είχε και πολύ καλή γνώμη για τον νεαρό βασιλιά. Ο άνεμος κυμάτιζε το πέπλο της. «Εσύ θα ονειρευτείς, Έξι;»

«Ναι».

Ένα χαμηλό μμμ έγκρισης ακούστηκε στον λαιμό της, και ένιωσα το στήθος μου να φουσκώνει. Η ηγουμένη άγγιξε το μάγουλό μου, έκανε στην άκρη για να περάσουμε εγώ και το γκαργκόιλ στον πρόναο, και μετά έκλεισε πίσω μας τις πόρτες του καθεδρικού.

Ο Καθεδρικός Ναός του Άσλινγκ ήταν σκοτεινός. Κρύος. Ο στάσιμος αέρας του μύριζε ασβεστόλιθο και μόνι – αλλά όχι αρκετά για να καλύψει την αηδιαστικά γλυκιά οσμή των μαραμένων λουλουδιών που ερχόταν από μέσα.

«Έπλυνα τους χιτώνες Μαντείας σήμερα το πρωί». Το γκαργκόιλ με οδήγησε στο κεντρικό κλίτος. Στο τελευταίο στασίδι, έξι μεταξωτοί χιτώνες περιέμεναν. «Ήταν μια μεγάλη αγγαρεία. Την έχω παίξει από την κούραση».

«Τα», ψιθύρισα, βγάζοντας τα ρούχα μου, «τα 'χω παίξει από την κούραση» είναι η σωστή έκφραση».

Το πέτρινο μέτωπο του γκαργκόιλ συνοφρυώθηκε. «Αν τα είχα παίξει, θα είχα δύο εαυτούς και το πλύσιμο θα είχε πάρει τον μισό χρόνο».

Γύρισε την πλάτη του πριν προλάβω να απαντήσω και με άφησε στην ησυχία μου να ασχοληθώ με τα κουμπιά των ρούχων μου. Πρώτο ήταν το φαρδύ αραχνοϋφαντο ιμάτιο πάνω από το φόρεμα. Μετά ήρθε το λεπτό λινό μεσοφόρι. Δε φορούσα κοσμήματα, ούτε πλεκτό καλσόν, ούτε παπούτσια. Έλυσα τη φαρδιά βράκα μου και την άφησα να πέσει στα πόδια μου. Όταν τελείωσα, το μόνο ύφασμα που είχε απομείνει στο σώμα μου ήταν το πέπλο μου.

Γυμνή, έτρεμα.

Οι χιτώνες Μαντείας ήταν ακόμα ζεστοί από το σχοινί των ρούχων. Πήρα εκείνον με το VI κεντημένο στο μανίκι του. Λευκός, απεγάδιαστος και μεταξένιος, πολύ πιο καλής ποιότητας από τα ρούχα που μόλις είχα βγάλει, ο χιτώνας ήταν πολυτελής, αλλά όχι ανακουφιστικός.

«Είμαι έτοιμη».

Είμαι έτοιμη, με περιέλασε η ηχώ μου, αντηχώντας στους πέτρινους τοίχους του καθεδρικού ναού.

Το γκαργκόιλ γύρισε. Με κοίταξε με πέτρινα μάτια και μου πρόσφερε το χέρι του για άλλη μια φορά, οδηγώντας με

στο κλίτος. Εκεί, στο κέντρο του καθεδρικού ναού σαν μια καρδιά–

Βρισκόταν η πηγή.

Ένας μεγάλος ασβεστόλιθος είχε ραγίσει πριν από πολύ καιρό και το Άσλινγκ είχε χτιστεί γύρω του. Από τη μεγάλη σχισμή της πέτρας, μια αρχαία πηγή ξεχείλιζε, σαν ένα μακρύ, στενό λουτρό. Το νερό της ήταν λιπαρό και σκούρο και μύριζε μαραμένα λουλούδια.

Οι καμπάνες του καθεδρικού χτύπησαν ξανά. Υπήρχε ένα σφίξιμο στο στήθος μου. Ένα σφίξιμο στον λαιμό μου. Πλησίασα την πηγή αργά – σήκωσα το στρίφωμα του χιτώνα μου.

Το γκαργκόιλ με παρέδωσε μέσα.

Το παχύρρευστο νερό έφτανε ακριβώς πάνω από τον αφαλό μου. Ήταν κρύο, όπως τα πάντα στον καθεδρικό ναό. Ανατρίχιασα, η πηγή με πήρε στην ψυχρή μήτρα της, γλείφοντας το μετάξι του χιτώνα μου, κάνοντάς το ημιδιαφανές.

Σήκωσα το βλέμμα μου. Από πάνω μου, ψηλά στο υπερώο του καθεδρικού ναού, δέσποζαν πέντε βιτρό παράθυρα, καθένα από τα οποία απεικόνιζε ένα πέτρινο αντικείμενο – τα ίδια αντικείμενα που κρατούσαν στα χέρια τους τα αγάλματα της αυλής.

Ένα νόμισμα, ένα μελανοδοχείο, ένα κουπί, ένα κουδούνι και ένα σφοντύλι.

Το έκτο και τελευταίο παράθυρο βρισκόταν στο κέντρο του ανατολικού τοίχου – ένα τεράστιο παράθυρο σε σχήμα ρόδου, φτιαγμένο από χιλιάδες κομμάτια βιτρό. Το σχέδιό του ήταν διαφορετικό από τα άλλα, καθώς δεν απεικόνιζε κανένα πέτρινο αντικείμενο, αλλά ένα λουλούδι με πέντε ιδιόμορφα πέταλα, που, όταν τα μελετούσα, έμοιαζαν πάρα πολύ με τα λεπτεπίλεπτα φτερά μιας νυχτοπεταλούδας.

Οι τελευταίες αχτίδες του φωτός της ημέρας φώτιζαν τα παράθυρα, αλλά το φως παρέμενε ψηλά – άπιαστο. Η πηγή στην

οποία βρισκόμουν ήταν το πιο ιερό μέρος στο Τράουμ, και όμως ήμουν στο σκοτάδι.

Αθόρυβα, ήρθαν από τις σκιές του κλίτους ακόμα έξι γκαργκόιλ. Προχώρησαν μέχρι να πάρουν θέση γύρω από την πηγή σαν ενδείξεις της ώρας σε ένα ηλιακό ρολόι.

Οι πόρτες του καθεδρικού ναού άνοιξαν.

Οι ιππότες του βασιλιά μπήκαν στον πρόναο. Ήταν σιωπηλοί τώρα, λες και ο ναός είχε ρουφήξει τις λέξεις από τα στόματά τους. Έβγαλαν τα κράνη, σήκωσαν τα κεφάλια τους καθώς παρατηρούσαν την αρχιτεκτονική του καθεδρικού ναού – τα εκλεκτά μαρμάρινα δάπεδα, τα σκαλιστά ανάγλυφα, τις θολωτές οροφές και τα βιτρό παράθυρα.

Οι καμπάνες σταμάτησαν να χτυπούν.

Πίσω από τους ιππότες του ακολούθησε ο βασιλιάς Κάστορ, περπατώντας δίπλα στην ηγουμένη. Με την αστραφτερή πανοπλία του και το ανοιχτόχρωμο ένδυμά της, με το πέπλο της σαν βέλο, θα μπορούσαν να είναι νύφη και γαμπρός, που περπατούσαν στο κεντρικό κλίτος για να δώσουν τους όρκους τους στο ιερό. Η διαφορά ήταν...

Μια νύφη δεν κρατάει μαχαίρι.

Οι ιππότες κάθισαν στα στασίδια. Όταν η ηγουμένη και ο βασιλιάς έφτασαν στην πέτρα στο κέντρο του καθεδρικού ναού, στάθηκαν ο ένας απέναντι από τον άλλον – ακριβώς μπροστά μου.

Η ηγουμένη μίλησε όπως έκανε πάντα κατά τη διάρκεια ενός Χρησμού. Χωρίς συναίσθημα. «Αυτή είναι η πρώτη φορά που σου δίνεται ένας Χρησμός, Μπένεντικτ Κάστορ. Έφερεις την προσφορά σου;»

Ο βασιλιάς στάθηκε μπροστά μου, με τα γαλάζια μάτια του γοργλωμένα και απλανή. «Είκοσι χρυσά νομίσματα».

«Και τι είναι αυτό που θέλεις να μάθεις από το όνειρο αυτής της Μάντισσας;»

«Τίποτα». Ένα κόκκινο χρώμα άνθισε στο πρόσωπο του βασιλιά, η φωνή του βγήκε νευρική. «Δηλαδή, θέλω να μάθω αν με ευνοούν, υποθέτω, τώρα που είμαι ο νέος βασιλιάς του Τράουμ».

Έτρεμε, και εγώ έμεινα εντελώς ακίνητη. Το καημένο το αγόρι φοβόταν και φαινόταν ακόμα πιο νέος γι' αυτό, παρά τη λαμπρή πανοπλία του. Αναρωτήθηκα αν εκείνη τη στιγμή έβλεπα τον Μπένεντικτ Κάστορ πιο καθαρά από οποιονδήποτε άλλο. Αυτός ήταν ο λόγος που μου άρεσε να είμαι Μάντισσα. Ένιωθα πολύ πιο σοφή, πιο ισχυρή, καθώς στεκόμουν στην πηγή του Άσλινγκ. Ήταν αηδιαστική, αλλά με ανέβαζε.

Ακόμα κι αν μισούσα αυτό που ακολουθούσε.

Η ηγουμένη έμεινε σιωπηλή για πολλή ώρα. Μετά, αργά, έδωσε το μαχαίρι στον βασιλιά του Τράουμ. «Τότε, ξεκινάμε».

*Πέρασε εννέα χρόνια με ένα όνειρο –
να πάνψει επιτέλους να ονειρεύεται.*

Η Σίμπιλ Ντέλινγκ είναι Μάντισσα, όπως και τα υπόλοιπα εγκατελειμμένα κορίτσια που αντάλλαξαν μια δεκαετία υπηρεσίας για μια θέση στον μεγάλο καθεδρικό. Στα όνειρά της βλέπει οράματα από έξι απόκοσμες μορφές, τους Οιωνούς. Χάρη σε εκείνους μπορεί να προβλέπει τρομερές συμφορές, κι έτσι άρχοντες και απλοί άνθρωποι διασχίζουν τους ανεμοδαρμένους βάλτους του βασιλείου του Τράουμ για να μάθουν το μέλλον τους μέσα από τα όνειρά της.

Καθώς η ίδια και οι υπόλοιπες Μάντισσες πλησιάζουν στο τέλος της υπηρεσίας τους, ένας μυστηριώδης ιππότης καταφθάνει στον καθεδρικό. Αγενής, αιρετικός και διαβολικά γοητευτικός, ο ιππότης Ρόντρικ δε δείχνει τον παραμικρό σεβασμό για τα οράματα της Σίμπιλ. Όταν όμως οι υπόλοιπες Μάντισσες αρχίζουν να εξαφανίζονται, η Σίμπιλ δεν έχει άλλη επιλογή από το να ζητήσει τη βοήθειά του για να τις εντοπίσει.

Γιατί ο κόσμος έξω από την ασφάλεια του μοναστηριακού περιβόλου είναι γεμάτος κινδύνους. Μόνο οι θεοί κατέχουν τις απαντήσεις που αναζητά. Κι όσο κι αν θα προτιμούσε να αποφύγει το σκοτεινό βλέμμα και τη δηκτική γλώσσα του Ρόντρικ, μόνο ένας αιρετικός μπορεί να νικήσει έναν θεό.

Το πρώτο βιβλίο της διλογίας ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ
ΤΟΥ ΣΤΟΟΝΤΟΥΟΤΕΡ θα σε βυθίσει σε μία γοτθική
ιστορία αγάπης τυλιγμένη στην ομίχλη...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 31946